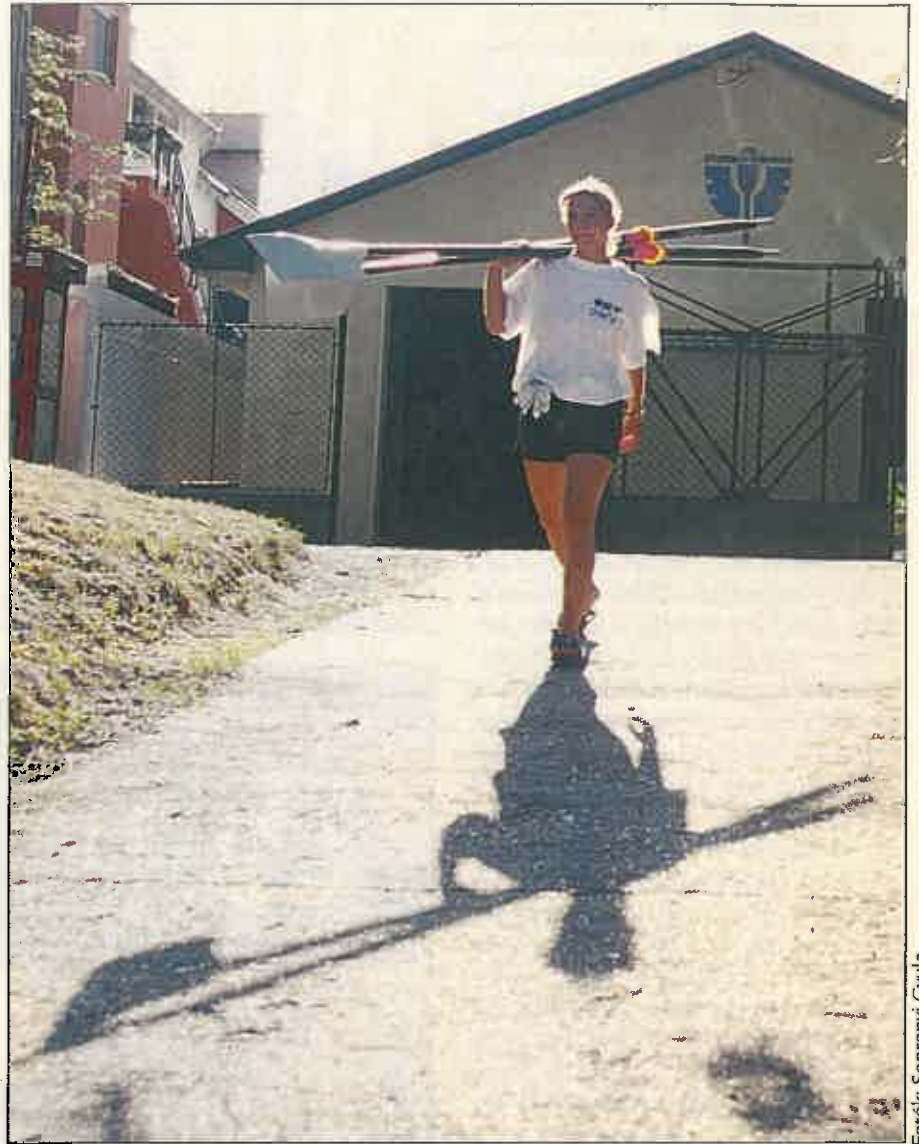

Dunai maraton

Fotók: Sopronyi Gyula

EVEZŐCSAPÁSOKKAL A RÓMAIN

Budapest – Baja. Csaknem két évtizede fogalom már az evezősport szerelmeseinek. A 170 kilométeres táv megtételére nemcsak a magyarok, hanem a világ más tájairól, vizeiről érkezők is a rajt-hoz állnak – a hagyományoknak megfelelően idén is augusztus első hétvégéjén.

Start hajnali ötkor a Lágymányosi-öbölben. Ez lesz a nagy pillanat, amikor kezdetét veszi a világ egyik leghosszabb evezősversenye, a Nemzetközi Budapest–Baja evezős regatta.

Sorra egymás után rajtolnak majd a különböző kategóriákban indulók; a menet végén mentővel felszerelt uszály cammog, felszedgeti, aki valamilyen oknál fogva nem képes tovább evezni. A 170 kilométeres távot tíz-tizenhat óra alatt teszik meg a hajóban maradt szerencsés versenyzők; aki komolyan veszi magát, óránként mindössze 30 másodpernyi pihenőt tart: kis csokoládé, víz, aztán indulás tovább. Így is ki lehet bírni.

– Maga a csoda, ahogy ezen a hosszú vízi úton változtatja az arcát a folyó – vallják a tapasztaltak, de számukra a táj pillanatnyi szépsége nem függetleníthető a megtett távtól. Azt mondják, a legtöbbször az első kritikus pont – 50-60 km után – Dunaujváros; itt lelassul, átalakul a víz, kevesebb a bója. És az ember minden tagja ilyentájt kezd el fájni. A nagyobb felkészültségűeknél ez az állapot csak 20-30 kilométerrel arrébb következik el.

A másik fontos állomás 38 kilométerrel a cél előtt, Kalocsa. Itt már mindenki cudar állapotban érzi magát. A pihenőpontonál jeges üdítőket hoznak, elvileg ki is lehetne szállni, de ezzel a lehetőséggel szinte senki sem él. Már nincs sok hátra, menni kell tovább!

Aztán egyszer csak feltűnik a bajai cél: a Sugovica mellékága a város szívébe visz, két

partján több száz lelkes strandoló ovációja fogadja a beérkezőket. Ez az a felemelő pillanat, amikor a tízévestől a hetven évesig, a kedvtelésből evezetőtől az olimpiára, világbajnokságra készülő élsportolótól valamilyen nyien úgy érzik: „Itt vagyok, végigcsináltam, sikerült leküzdeni önmagamot.” A részidő már mellékes, de azért az sem rossz, ha a hajó az első két érkezés be. Másnapra azért még akad egy kis ráadás: 500 méteres verseny mindenkinek, aki 170 kilométer után sikerrel célba ért. Aztán jöhet a díjkiosztás.

Európában három-négy maratoni evezősversenyt rendeznek. Nagy próbatétel a Genfi-tó körbejárása, a 100 kilométeres rajnai táv, és a holland csatornákon folyó verseny is. De úgy hírlík, a lehangulatósabb a bajai. Aki egyszer is próbálta, a következő évben biztosan visszajön.

Radványi Dorottya

A bajai evezősverseny előtti hetekben a szokottnál is élénkebb az élet a Külker Evezős Klub római-parti csónakházában. Nem csoda, hiszen évről évre innen indulnak a legtöbben – negyvenötvenen – a vízi maratonon.

– Igazából nem maga a verseny az alapcél, hanem a felkészülés – összegzi a lényegét a klub elnöke, Mihály Tibor, aki a Magyar Evezős Szövetség alelnöki tisztét is betölti. – Ahhoz, hogy ezt a távot végig tudjuk csinálni, sok edzés kell: hétköznap délutánonként jó, ha megvan a 15-20 km, hétfőként pedig 50-60 a cél. Másképp nem érdemes nekivágni.

A kora délutáni forróságban sorra hozzák befelé a hajókat; van, aki túl van a napi adagján, van, aki később még folytatja, csak előbb megeszi szendvicset az árnyas teraszon. Páran a biliárdasztallal felszerelt társalgó pamlagán szundikálnak; Mihály Tibor mutatja, derékmagasságig ért itt a víz tavaly, amikor kiöntött a Duna. A gyönyörűen rendbe hozott Bauhaus-ház falán a tábla elárulja: 1932-óta ad otthont az épület az evezés megszállottjainak.

– Akkoriban még fantasztikus vízi élet folyt a rómain – emlegeti a múltat a klub elnöke –, rengeteg magánkézben lévő klub, csónakház működött errefelé. Később az államosított vállalati üdülők adtak lehetőséget a sportolásra, olcsó üdülési életformára; számtalan kalyiba is épült, ahová sokan az egész szezonra kiköltöztek.

Végigjárva a páratlan szépségű partot, ma már egészen más a kép. A csónakházak sorra megszűnnek, a telkekre üdülő apartmanokat építenek. Néhány bérccsónakház ugyan létezik még, de este 7-kor bezár; így, aki dolgozik, alig élvezheti a vizet munka után. Klubból is csak egy-kettő akad, köztük a külkeres evezősöké, akik a kilencvenes évektől önálló sportklubként működnek: tagdíjból, pályázati pénzekből tartják fenn magukat, és ha kell, kerítést festenek, falat vakolnak, takarítanak, javítgatnak ezt-azt – mintha a saját otthonukban lennének. Igazából úgy is érzik magukat.

A százhusz főből álló tagságban sok a család; a nagyapától az unokáig mindenki lejár evezni. Akinek van kedve, versenyez, akinek nincs, csak a maga örömeire evezget; bármilyen színvonalon is űzi a sportot, egy a lényeg: a víz, a nap, a levegő, és ez a nagyszerű mozgásforma beépüljön az életébe. A klub elnöke azt mondja, ide jöhet bárki, de szigorú a felvételi szabály. A klubtagsághoz igazi megszállottság szükséges.

R. D.